

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 129.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939633088/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Fjerde Capitel

Nu staaer hun som hiin første Kvinde
I Paradisets Jubelsal,
Og hører Gud i Skovens Kroner
Og i Cherubens Hymnetoner.
Ingenmans »Blanca«.

Det var en smuk og livfuld Scene, der næste Aften viste sig for enhver, som gik forbi Præstegaardens Have; var der hændelsesvis en Maler iblandt dem, vilde han ikke fortsætte sin Gang før han havde optaget en Gjenpart af dette landlige Genremalerie i sin Skizzebog. Paa den grønne Plads foran Huset beskjæftigede et Selskab af unge Herrer og Damer sig paa forskjellig Maade: nogle spillede Ring eller Fjerboldt, andre sad i en Gruppe i Græsset, indviklet i en højrøstet og livlig Samtale, mens dog et Par unge Piger var for beskjæftigede med at binde Lykkekrandse af Græsstraae, til at tage Deel i den almindelige Underholdning. Til Ære for det nittende Aarhundredes Oplysning blev deres Overtro ubarmhjertigt spottet – men det slette Exempel snutter! inden faa Minutter havde den oplyste Ungdom bemægtiget sig alle de Gaseurter, der var at see, for at lade sig spaae af de fine Blade, og nu blev der en Spørgen, baade aabenlys og stiltiende, en Jubel over de smaae Propheters gunstige Svar, en Gjættten, der bragte mange Kinder til at blusse, og Øine til at straale. De glade Stemmer, der søgte at overdøve hinanden, de Spillendes Udraab og den ungdommelige Latter afbrød Sommeraftenens Stilhed uden at disharmonere dermed. Naturen havde ikke glemt sine lykkelige Foraarsmorgener – den smilede til Menneskeungdommen, ikke med en udlevet Sceptikers bittere Spot, men med en kjærlig Moders Sympathie.

To unge Piger holdt sig for Øieblikket udenfor denne muntre Kreds – to Skikkelser der, trods Afstanden og den dunklere Belysning ikke vilde undgaae Malerens Opmærksomhed; det var den